

den igjennem Bevillingsretten har paa Finantskassen, bliver Herre over Situationen. De, der dele den ærede Rigsdagsmands Mening — som jeg her troer at have udtalt saaledes, at han vil vedkjende sig den —, maae let komme til at troe, at der ligger en betydelig Magt i det Kalb, han igjennem sit Forslag giver Domstolen mod en udefinibel og udefineret Finantsminister; han siger: det er mig ligegyldigt, om Finantsministeren er et Phantom, thi naar jeg stævner ham og indkalder ham for Domstolen, vil den finde Phantomet og gjøre det til en Virkelighed. Jeg derimod siger, at Ministeren ligeoverfor en hvilkensomhelst Domstol vil forsvinde, saaledes som han er forsvunden for os; der vil intet Haandgribeligt blive tilbage; der vil blive en Mangfoldighed af smaa underordnede Spørgsmaal, hvor han vil slippe bort, fra 3 pCt. til 2 pCt., fra 2 pCt. til 1 pCt., fra 1 pCt. til 0 pCt. Indtagt af vore overflydende Midler. Ingen Domstol vil komme til at gaae ind paa den simple Betragtning: vi have ikke faaet Penge nok ud af vore overflydende Midler, og det maa hidrøre fra en slet Forvaltning; vi ville nu experimentere, om vi ikke ved at gjøre det umuligt at have Dig længere i Spidsen for vor Forvaltning kunne skaffe et bedre Udbytte tilveie. En saadan Opfattelse fra Domstolens Side ville vi ikke kunne naae, og vi ville allermindst naae det, naar vi for vore legemlige Dine ikklæde Kongeriget's særlige Finantsminister Monarchiets Finantsministers Person, dette Phantom, der ligeoverfor Thinget er et Phantom; thi saa ville vi ramme en Mand, der forsvare sig med, at det, han har gjort, og som vi sige er til vor Skade, har været til Gavn for Fællesstaten, og middelbart for os igjennem den, og ligeoverfor den Betragtningssmaaede ville og maae Dommerne i de fleste Tilfælde vige tilbage. Det er det Falske, der er i Stillingen, og som jeg troer, maa være blevet gjort meget klart ved den ærede første Talers Udtalelse idag; det forekommer mig, som om den meget rigtige Udvikling, det ærede Medlem har givet af Betydningen af Mindretallets Forslag, maa have foraarsaget, at dette Forslag for Forsamlingen maa staae i den meest aabenbare Strid

med Alt, hvad man har gjort for at naae til en Forsatning i den Skikkelse, hvori den er fremkommen. Og hvorfor have vi søgt at naae denne Skikkelse af Fællesforsatningen? Fordi vi have holdt os overbeviste om, at under de Omstændigheder, hvorunder Staten i en Række af Aar, eller idetmindste i nogle Aar, maae komme til at bevæge sig, vilde Friheden kun kunne sikres ved, at vi traf en fast, en veloverveiet Begrænsning mellem det, der særligt vedkommer Kongeriget, og det, der vedkommer Samstaten, thi ellers vilde, navnlig i Alt, hvad der var Pengespørgsmaal, den uheldige Klage atter fremtræde, der har virket saa forstyrrende i vore tidligere Samstatsforhold, nemlig Talen om: Prægravationen, Forfordelingen. Dersom vi, de $\frac{3}{5}$, enten paa en uklar eller, endnu værre, paa en bestemt klar Maade indtvinge imod de $\frac{2}{5}$ vor særegne Finantsforvaltning i Fællesstatens Finantsforvaltning, saa vil, med Ret eller Uret, Forfordelingsspørgsmaalet reise sig imod os. Vi ville ikke kunne forsvare os derimod, uden ved at opgive ethvert rimeligt Forlangende om Udbytte af vore Midler. Vi ville kun kunne forsvare os mod Forfordelingsbeskyldningen derved, at vi tydeligt vise, at det ikke er med Repræsentationens Villie, at man forblander med og indblandet mellem hinanden Finantsmidler, der hidrøre fra forskjellig Oprindelse, og som derfor ogsaa i deres Kasseform have en forskjellig Charakter. Kassen har ingen anden Charakter end den, den faaer ved Finantsmidlernes Oprindelse, og Finantsmidlernes Oprindelse er efter Statens nuværende Organisme enten særlig eller fælles, altsaa ere Kasserne ogsaa enten særlige eller fælles. Forvaltningen maa ligeledes være særlig og fælles, i Samklang i Ministeriet, i Modsatning hos Repræsentationerne; Repræsentationen maa i alle Landsdelens Interesse forlange, at Pengesagerne for det Særlige og for det Fælles klares tydeligt fra hinanden, og Ministeriet maa arbejde hen til, at det Særlige og det Fælles mellem Ministeriets Hænder saameget som muligt understøtte hinanden. Det er det, vi skulle naae, men det ville vi ikke være sikre paa at naae gjennem det Forslag, der er stillet af Mindretallet.